

Утрѣнта на 25-й Рожд. Христово бѣше тиха и ясна, слънцето се показа на хоризонта, звъниий гласъ на клепалото извѣсти прѣди туй на снащитѣ, че е приближило да да съмнова, а слѣдъ това ето, че при излрѣвание на слънцето рапо, рапо се раздаде трѣбниий гласъ за ставанне на войскитѣ, и конницитѣ слѣдъ малко довтасахж, наредихж се и се испратихж за къмъ Балкана и Араба-Конакъ, както си казвахж тѣ; останахж само двама офицерина и единъ докторъ, които бѣхж на квартира у П. Николовий братъ Ивана по старий. Тамъ ходихме съ нѣкой отъ старѣйшинитѣ, священникитѣ и попъ Илчу Иконома, които искахж нѣколко товарии коля отъ селото за да привозватъ вѣщи за къмъ Балкана, гдѣто като ги нагласихж; тогава и тѣ зехж мѣрки за приготовление да трѣгнатъ подиръ войската си, та ги испратихме и си отидохж. Него донѣ бѣше не само за меня злочестъ и злополученъ; но въобще и за цѣлото село, което бѣше занято въ доставяннето коля за войската; тѣй щото още отъ утрѣнта при излрѣвание на слънцето; почнахж да са чуватъ топовни гърмежи, нѣщо 1—2 часа и по рѣдко, които означавахж пакъ бой, но на коя страна е побѣдата и какво бѣше слѣдствието ѝ?—Това бѣ за насъ неизвѣстно още и, само сърдцата ни тунахж по-скоро, дано да са чуй нѣщо за отиваннето ни.

Изминахж сж още нѣколко дена, гдѣто взехж да се чуватъ слухове, че Русситѣ слѣзли въ Казанлъкъ, даже мнозина отъ Шемшевчени потвърдявахж тоя слухъ, които расправяхж, че нѣкои ходили съ колята си до самата Шипка, а други и до Казанлъкъ, но намъ все още не ни сж щеше да вѣрваме до като не сж научимъ твърдѣ добрѣ. Ведижж ходихме съ Стоянъ попъ Илчевъ въ Търново и се научихме за истината че е тѣй, и се приготвихме ужъ по-рано да идемъ да си обиколимъ, но азъ неможахъ да излѣза като учитель безъ позволение отъ Старѣйшинитѣ и останхъ по кжсно, а само Стоянъ можа да иде, като свободенъ и безъ задължение. Разнесе ли са тоя слухъ изъ селото, гръмнахж ли Леденичане върху мжжѣтѣ на бѣжанцитѣ си: «хайдѣте, що стоите да чакате; що не станете